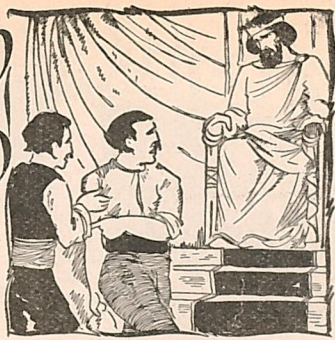

ЦМНИЯТЪ КОЗАРЬ

Самò до столицата на едно царство имало планина. Въ планината живѣлъ единъ козарь. Той се хранѣлъ съ дивъ медъ и млѣко, пиелъ най-бистритѣ води, приказвалъ съ веселитѣ птички, четѣлъ по звездитѣ и билъ най-мъдриятъ човѣкъ по онова време.

Много хора ходѣли при него за съветъ.

Еднѣжъ при царя на онова царство дошли единъ градинарь и единъ месарь. Градинарьтъ се поклонилъ и тихо заредилъ:

— Господарю, отидохъ за месо. Извадихъ кесията си да плащамъ. Тоя човѣкъ я грабна и сега лѣже, че е негова! . . .

— Какъ не го е срамъ, господарю, — избухналъ месарьтъ. — Азъ извадихъ кесията си да му връщамъ, а той я грабна. Но азъ излѣзохъ по-силенъ и си я взехъ!

Царьтъ веднага повикалъ двамата си първи сѣдии, но тѣ нищо не могли да отсѣдятъ, защото нѣмало свидетели.

Царьтъ прибралъ кесията и казалъ на сѣдиитѣ:

— Давамъ ви срокъ до утре! Мислете си, ако посрамите името ми! . . .

На другия день сѣдиитѣ паднали предъ царя и покорно рекли:

— Господарю, заповѣдай споредъ волята си! Ние не можахме да откриемъ нито единъ свидетелъ и пакъ нищо не отсѣдихме.

Царьтъ дълбоко се замислилъ. Най-после дигналъ глава:

— Станете! Нѣма да ви накажа, защото работата наистина е мъчна. Разгласете, че който отсѣди право, ще бѣде награденъ по царски.

Припнали царски глашатаи навсѣкѣде, но никой не посмѣлъ да се яви. Въ това време до царя дошла дума